

Mesélek Nektek

Magánrendelés

Úgy alakult, hogy muszáj lett...

(Bórpírosság miatt elmaradt a kemo kezelése, e miatt bonyodalmakba keveredtem, telefonon nem lehetett, jövő hétre már nem szerettem volna halasztani, szóval muszáj lett...)

Számítógép, regisztráció, jelszó, jelszó megerősítés, jelentkezés visszaigazolás, belépés, időpont-foglalás már készen is voltam! Kis vita a Férjemmel, hogy hová is kell mennünk, jó akkor nézd meg a gépeden, hagyjál békén stb.

Elérkezett a „nagy” nap. Sikeresen landoltunk majdnem a bejárat előtt. Csengetésre nyílik az ajtó, Voltak már itt? Nem. Akkor tessék kitölteni. Kitöltöm, viszem vissza.

(Szólnék, de nem teszem, most orvosi beszélgetésre jöttem, nem számítástechnikai szakmai vitára. Ugyanis ki vagyok akadva, hogy regisztrálás után felhívtak telefonon ettől a szolgáltatótól, hogy bizonyos adataimat még adjam meg, tehát mindet tudtak rólam, akkor minek ez a kitöltödsdi? Hacsak nem éppen az adataim egyeztetésére használták fel. Igen, ez a módi lehetséges.

Gondolkodom, hogy szervezőként, vajon tettem volna ilyet? Azt hiszem, hogy nem! Az Ügyfélnek elemi érdeke, hogy a jó adatait adja meg, például a számla készítése, + a visszahívási lehetőség miatt, szóval van 1000 ok, hogy ne kérjek olyan adatot, amit már tudok! Szóval a válaszom: nem.)

Van időm ezeken gondolkodni, mert kis Dokim, még nem érkezett meg.

Egyszer csak jön, nem néz körül, leteszi a pakkját, majd távozik. Újra jön, „elviteles kávé” van a kacsóiban. Akkor lát meg: Hát kegyed? Beszélgetni jöttem. Jó, mindjárt.

16:15 ajtó kitár: Tessék, parancsolni! Mi járatban? A még otthon összeírt kérdéseimet szépen felsorolom (nehogy kimaradjon valami). Mindenre megkapom a választ. Ok mehetek szerdán, sőt haza is mehetek még aznap, leveszik a laborhoz szükséges mindenfélét. Hatalmas kérdőjel vagyok, de megkapom a választ: Elintézem! Akkor rendben. Abszolút megkönnyebbülök, már megérte idejőnnöm, az egyik aggodalmamtól megszabadultam! De van másik! Semmi baj, és elmondja, hogy mit tegyek, amennyiben sikerül, nem kell külön ápolót alkalmaznom, hogy valaki szakszerűen ellásson az otthonomban is.

Van nekünk nagyméretű injekciós csövünk? –kérdezi az eddig szótlánul jelenlevő, eléggé gusztustalan pasit. (Szőrös és nagy darab, rendezetlen külsejű fazon, begombolhatatlan fehér köpenyben.) Felugrik, az ember a Férjemet felállítja, mert Ő éppen egy kis szekrény előtt ül, onnan kivesz egy steril zacskót, amelyben kék színű hatalmas tű nélküli cső van. Úristen, ami ebbe Belefér az egy ló csordának is elég lenne, mit akar ezzel a Dokikám? Megkapom a magyarázatot! Ebbe a csőbe szívjon fel, annyit, amennyi belefér, fröcskölje bele, jól locsolja körül, pezsegni fog.....stb. (Nem részletezem.) Írok fel 1/2 liter fertőtlenítőt azzal tessék.... Jó! – mondom, mivel azonnal el is képzelem a jelenetet, és a várható kínlődásomat, már nevetek is. Hogyan fogom ezt megcselekedni? Végeztünk, elköszönünk: Reggel várom, éhgyomorra! OK!

Kifáradunk, irány a pult, nem kérünk, de kapunk számlát, kicsivel többet kell fizetnünk, mint amennyi az orvosi rendelő Home Page-n szerepel, mindegy mondja az Uram, rászántuk, nem?

Este, fürdés. No, akkor kipróbálom a kezelést. Mindent előkészítettem. Fogom a csövet és az üveget, hát ezek bizony nem stimmelnek össze. A cső sokkal nagyobb, mint az üveg szája, miből gondolta a Dokikám, hogy ezt a műveletet meg lehet cselekedni? Harsányan röhögök, alig várom, hogy az Uramnak elmondhassam: Sebkezelés, ahogyan azt Móricka elképzelte!